

ARSEN DEDIĆ

NE HAGYD MAGAD, INES

Ne hagyd magad, Ines.
 Ne hagyd magad legyűzni az esztendők által,
 ne add át magad más szokásoknak,
 mert még mindig kellemes a szobád;
 szép beosztás, kevés tárgy.
 Jobb ízlésed volt, mint nekem.
 Minő gyönyör, gazdasszonyod éppen kórházban.
 Mindig különös voltál,
 a leveleid színe és ajándékaid
 másnap kilenc körül kikísértél az állomásra.
 És örökre eltűnt a zöld autóbusz,
 mint a belgrádi lejtőn
 a viharban letépett levél.
 Szmokingba öltöztem,
 pillantások kereszttüzébe.
 Ne hagyd magad, fiatalságom,
 ne hagyd magad, Ines.
 Sokáig készülődött a barátságunk,
 és akkor véletlenül, egy forró pálinka mellett,
 néhány keresetlen szó, alig palástolt vágyak.
 A modorod úrinőé, a tekinteted parasztlányé.
 Én közönséges királynőm!
 És aztán a kebled, az ágy,
 és az én szobám, mint egy narancsszínű lámpás,
 Zágráb kékeszöld vizei felett;
 Proletár brigádok utca 39, Grković-lakás.
 Eső áztatta utca, az alkonyatban
 kattogó villamosok zaja.
 A nosztalgia, szerelem, és a szegénység
 gyönyörű pillanatai; fürdőszoba a folyosó végén,
 és – kérném, ha valaki keresne...
 Ne hagyd magad, Ines – itt vagyok,
 csak felkeltem, hogy megfordítsam a lemezt.